

HỒI 325

Hán Thủy Chiến Vân

T hương Tú Tuần nói: “Hai tên tiểu tử không biết trời cao đất dày các người đang làm trò gì vậy? Nghênh nghênh ngang ngang đi tới Giang Hạ, ngay cả người không để ý đến chuyện bên ngoài như ta mà cũng biết được, dám địch nhân của các người lại càng không chịu để lỗ lưng cơ. Nói cho ta biết, có phải các người định dựa vào sức của hai người để đi thẳng từ đây tới Quan Trung không?”.

Khấu Trọng cung kính nói: “Không phải Thương trường chủ đang hưởng thanh phúc ở mục trường sao? Tự dung sao lại xuất hiện ở địa bàn của lão Đồ làm gì?”.

Thương Tú Tuần đưa mắt lườm Từ Tử Lăng một cái, thấy gã cũng tỏ vẻ hết sức tôn trọng, rửa tai chờ nghe nàng nói, liền bật cười khúc khích đáp: “Hai tên tiểu tử này đâu cần phải làm bộ làm tịch như vậy, người ta có ăn thịt các người đâu, chỉ là muốn tham gia chút nhiệt náo thôi mà!”.

Khấu Trọng thu hồi ánh mắt đang nhìn ra cửa sổ, ngạc nhiên quay sang mỹ nữ tuyệt thế bên cạnh mình, chau mày hỏi: “Sao hôm nay tâm trạng của Trường chủ lại đột nhiên tốt như vậy, chẳng những không tính toán nợ cũ mà lại còn hết sức nể mặt hai tên tiểu tử chúng ta nữa nữa”.

Từ Tử Lăng ngồi phía sau hai người cũng thừa cơ nói luôn: “Lần đó tiểu đệ chưa được sự đồng ý của trường chủ đã tự tiện thả Tào Ứng Long đi, quả thật là có chỗ không phải”.

Khấu Trọng mau mắn tiếp lời: “Trường chủ đại nhân đại lượng, khiến chúng ta thật vừa áy náy lại vừa cảm động, ôi!”.

Thương Tú Tuần dẫu cặp môi anh đào lên, làm bộ thản nhiên nói: “Chuyện quá khứ thôi không nhắc đến nữa, lẽ nào phải lột da róc xương hai người ra chắc? Ta đến đây là để gặp Lý Tú Ninh, sáng sớm hôm nay nàng ta mới ngồi thuyền đi Cảnh Lăng”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều lấy làm ngạc nhiên, Lý Tú Ninh có thể coi như sứ tiết của Lý gia, nàng ta đến Giang Hạ, rành rành là có liên quan đến chuyện Đồ Phục Uy quy hàng họ Lý, chỉ là về mặt thời gian dường như có hơi nhanh đến mức bất hợp lý, bên trong nhất định còn điều gì đó mà hai gã chưa biết. Rất có khả năng là Lý gia

luôn phái người đến du thuyết Đỗ Phục Uy, nhưng chỉ đến khi Sư Phi Huyền đích thân xuất hiện nói rõ sự ủng hộ của võ lâm bạch đạo với Lý gia, thì mới dấy động được tâm ý thân phục trước Lý phiệt của họ Đỗ mà thôi.

Từ trước đến giờ Đỗ Phục Uy luôn bị coi là uy hiếp lớn nhất với Phi Mã Mục Trường, giờ thanh đao treo lơ lửng trên đầu đã bị tháo bỏ, chẳng trách mà tâm trạng Thương Tú Tuần lại tốt đến thế.

Thoạt nghe đến cái tên Lý Tú Ninh, trong lòng không chợt dâng lên một cảm xúc khó tả, gương mặt nở một nụ cười chua chát, nhất thời không nói được câu gì.

Từ Tử Lăng đành tìm cách “mở con đường máu” trong lúc không biết nói gì: “Sao Thương trường chủ lại biết chúng ta ở đây?”.

Thương Tú Tuần nói: “Hai người dễ nhận ra như vậy thì có thể che giấu được ai nữa? Chỉ vì Đỗ Phục Uy đã hạ nghiêm lệnh không ai được làm khó hai tên tiểu tử nhà người nên các người mới dễ dàng vào thành như vậy thôi. Theo ta được biết, chuyện các người chuẩn bị vào Quan Trung hiện giờ đã truyền khắp thiên hạ rồi, từ đây đến Trường An tất cả các môn phái bang hội đều sẽ lưu ý đến hành tung của các người để lĩnh công nhận thưởng với Lý phiệt, thế nên ta thật không thể hiểu nổi các người đang định làm gì nữa?”.

Khấu Trọng cố lấy lại tinh thần, hỏi: “Giờ chúng ta đang đi đâu?”.

Thương Tú Tuần hồ hững như không đáp: “Đương nhiên là tiễn các người xuất thành”.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau.

Xe ngựa chạy ra khỏi Nam Môn, quân thủ thành chắc cũng đã biết từ trước, nên không hề bắt xếp hàng kiểm tra mà cho đi thẳng một mạch luôn.

Thương Tú Tuần đột nhiên hỏi Khấu Trọng: “Người và Thương Tú Phương có quan hệ thế nào?”. Khấu Trọng suýt chút nữa thì đã quên mất nàng mỹ nữ tài sắc song tuyệt này, nghe Thương Tú Tuần hỏi vậy nhất thời cũng không kịp nghĩ ngợi, bối rối hỏi lại: “Sao trường chủ lại hỏi thế?”.

Từ Tử Lăng vừa nghe hai người đối đáp, vừa lưu ý phương hướng xe chạy, thấy sau khi xuất thành xe liền dọc theo bờ sông chạy về phía Đông, nếu cứ giữ nguyên lộ tuyến này, lại không bị sơn lâm cản lối, thì chỉ cần ba ngày sau là sẽ về đến Cửu Giang.

Thương Tú Tuần mở đôi mắt to tròn ra nhìn Khấu Trọng hồi lâu, rồi khẽ nhún vai đáp: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến ta cả, chỉ là Tú Ninh công chúa nói cho ta biết, Thương

Tú Phương cứ luôn hỏi thăm nàng ta về hành tung của người, nên ta mới tưởng hai người đã phải lòng nhau thôi”.

Khấu Trọng vừa lúng túng, vừa như bị hàm oan nói: “Ta với nàng ta chỉ gặp nhau có hai ba lần, tổng cộng chắc cũng chưa nói với nhau được mười câu, hơn nữa đều ở nơi người đông chen chúc, theo lý thì Lý tiểu tử kia là đối tượng của nàng ta mới đúng”.

Vừa đáp mà trong lòng gã cũng thầm cảm thấy kỳ quái, với tính cách của Lý Tú Ninh, chắc nàng sẽ không bao giờ nói cho nữ tử khác những chuyện riêng tư của mình với Thượng Tú Phương cả.

Thượng Tú Tuần phì cười nói: “Con người người cái gì cũng nói được cả”.

Nói đoạn nàng lại ngược đôi mắt đẹp ra phía sau hỏi Từ Tử Lăng: “Các người định đi Quan Trung thật đấy à?”.

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: “Vấn đề này tốt nhất nên để Trọng thiếu gia trả lời”.

Khấu Trọng lộ vẻ trầm tư, không đáp mà hỏi ngược lại: “Trường chủ biết Đỗ Phục Uy quy phục Lý phiệt từ lúc nào?”.

Xe ngựa chậm chậm dừng lại, bên trái là dòng Đại Giang đang cuộn cuộn chảy không ngừng.

Thượng Tú Tuần thu lại ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng, nói: “Sáng sớm nay ta đi gặp Tú Ninh công chúa mới hay biết tin này. Nhưng từ khi phụ tử Tiết Cử bại binh, Tú Ninh công chúa đã đại diện cho Lý gia đi khắp nơi du thuyết, khuyên những bang phái dụng binh tự thủ ở các vùng quy thuận, Đỗ Phục Uy là mục tiêu lớn nhất của nàng ta. Nghe nói nàng từng tiếp xúc mật đàm với người của họ Đỗ ở Cảnh Lăng nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ được Đỗ Phục Uy đích thân gặp mặt. Sáng sớm hôm nay khi được nàng cho biết chuyện này, ta cũng rất là ngạc nhiên”.

Khấu Trọng trầm giọng hỏi tiếp: “Trường chủ có dự định gì không?”.

Thượng Tú Tuần thở dài một tiếng, nét mặt đượm vẻ khổ tâm, ngữ khí không giấu nổi sự bất lực: “Theo di huấn của hàn gia từ nhiều đời nay, trừ phi là để tự bảo vệ, bằng không Phi Mã Mục Trường quyết không thể để mình cuốn vào những cuộc tranh chính trị hay giang hồ. Hà! Tú Tuần xưa nay chưa từng có tri tâm hảo hữu nào là người khác giới, hai người các người miễn cưỡng có thể coi là hai kẻ tri kỷ, theo các người thì người ta phải làm thế nào bây giờ?”.

Từ Tử Lăng nói: “Trường chủ không cần phải phiền muộn, nàng coi chúng ta là tri kỷ thì chúng ta đã thấy vạn phần vinh hạnh rồi, sao chúng ta có thể khiến nàng phải ngược với di huấn của tổ tông chứ. Ta hiểu hoàn cảnh của trường chủ mà”.

Khấu Trọng cũng thần nhiên nói: “Trong tình thế hiện nay, cho dù trường chủ có toàn tâm toàn lý trợ giúp chúng ta cũng khó mà làm được nên chuyện gì, vì vậy chỉ bằng nàng cứ giữ vị thế trung lập, dựa vào giao tình xưa nay của Lý gia với Phi Mã Mục Trường, chắc cũng không đến nỗi bị ảnh hưởng của mưa máu gió tanh bên ngoài đâu”.

Chợt nhớ ra một chuyện, gã lại nói tiếp: “Phiền trường chủ báo cho Phùng Ca tướng quân và bộ hạ của y không cần đi theo Khấu Trọng làm gì, quan trọng nhất là phải đi theo một người có thể khiến người đi theo mình an cư lạc nghiệp, còn những chuyện khác thì không cần lý tới nữa”.

Phùng Ca là lão tướng của Độc Bá Sơn Trang, sau khi Cảnh Lăng thất thủ, y đã dẫn dân chúng và bộ hạ còn lại chạy về Phi Mã Mục Trường, được tạm an trí ở hai tòa thành phụ cận mục trường, sau mấy năm, giờ đã lạc địa sinh căn ở đó.

Khấu Trọng vốn muốn lợi dụng lực lượng này và Phi Mã Mục Trường để thu phục Cảnh Lăng, sau đó tiến đánh Tương Dương ở phía bắc hồng lấy bàn đạp để tranh thiên hạ với Lý gia, song Đỗ Phục Uy đã đầu hàng, làm cho cả cục thế xoay hẳn về phía họ Lý, kể này không còn thực hiện được nữa.

Đối với Thiếu Soái quân của Khấu Trọng mà nói, tình thế trước mắt thật vô cùng ác liệt, có thể nói là hoàn toàn bị động chờ người ta đến đánh.

Từ Tử Lăng thâm tán thưởng, Khấu Trọng tuy lúc nào cũng nói “bất chấp thủ đoạn”, nhưng lại không ngừng dùng sự thực chứng minh gã không phải là hạng người đó. Gã và Khấu Trọng vốn là những kẻ tay trắng, từ nhỏ đã phải chịu đủ nhọc nhằn ức hiếp, nhưng cũng vì thế mà luyện thành một tính cách quật cường, tuyệt đối không cần người khác đồng tình thương hại.

Thương Tú Tuần quay mặt lại, nhìn tịch dương chìm dần sau làn nước, đôi mắt đẹp như phủ lớp sương mờ ảo, khóe miệng nhoẻn một nụ cười chua chát, bình tĩnh nói: “Sự tình đâu có đơn giản như thế chứ? Người có biết tại sao Tú Ninh công chúa lại gấp rút gặp ta thế này không?”.

Hai gã ngạc nhiên nhìn nhau, đều không đoán được tiếp theo nàng sẽ nói gì.

Thương Tú Tuần dựa lưng vào ghế, chậm chậm xoay chuyển gương mặt ngọc tuyệt thế của mình, để Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lần lượt nhìn thấy những đường nét quyến rũ mê người, dưới sự điểm xuyết của ánh hoàng hôn bên ngoài, mỹ nữ này lại càng thoát tục, đẹp đến độ khiến trái tim người ta phải vỡ vụn ra từng mảnh. Chỉ thấy làn môi anh đào của nàng khẽ mấp máy: "Cung đình Đại Đường mấy ngày trước đã xảy ra một cuộc tranh luận lớn, thái tử Lý Kiến Thành và Tề vương Lý Nguyên Cát cùng lớn tiếng chỉ trích Tần vương Lý Thế Dân, nói rằng vì y niệm tình cũ nên đã không hạ sát thủ với hai người ở Lạc Dương, khiến hai người được thế làm lớn. Còn Lý Uyên thì không hiểu sao lại nghe lời xúi bẩy của Đồng phi, đứng về phía Lý Kiến Thành với Lý Nguyên Cát, khiến Tần vương có muốn giải thích cũng không giải thích nổi".

Khấu Trọng phì cười nói: "Ta có thể chắc chắn rằng Lý tiểu tử đã tận hết sức lực để hạ sát thủ với chúng ta, chỉ là thế sự thường không nằm trong ý liệu của con người mà thôi".

Thương Tú Tuần lườm gã một cái, rồi tỏ vẻ không vui nói: "Người biết vậy thì tốt, nhưng người có biết tác phong hành sự của Lý Kiến Thành hoàn toàn khác với Tần vương hay không?".

Từ Tử Lăng hỏi: "Lý Kiến Thành đã nhận trách nhiệm đối phó với chúng ta hả?".

Thương Tú Tuần gật đầu: "Đại khái là vậy, nhưng kẻ phụ trách hành động là Tề vương Lý Nguyên Cát. Hai người đừng coi thường người này, nghe nói võ công của hắn còn cao hơn hai vị huynh trưởng, ở Quan Trung chưa từng gặp được địch thủ, hơn nữa lại có dũng có mưu, gần đây còn chiêu tập được một số kẻ bán mạng trên giang hồ làm tâm phúc, thủ đoạn so với Lý Thế Dân thì còn độc địa hơn gấp trăm lần".

Khấu Trọng lại quan tâm đến một chuyện khác: "Lý Tú Ninh nói thế nào về chuyện này?".

Thương Tú Tuần lừ mắt nhìn gã nói: "Nói ra thì được gì chứ, người chịu nghe chắc?".

Khấu Trọng cười ha hả đáp: "Cho dù Lý Nguyên Cát xưng bá được ở Quan Trung thì sao chứ? Trong Lý gia chỉ có mình Lý Thế Dân mới xứng là đối thủ của Khấu Trọng này mà thôi, tên Lý Nguyên Cát kia thích gánh vác chuyện này cũng được, ta sẽ cho hắn biết thế nào là hồi hận".

Thương Tú Tuần tức giận nói: "Người thích nói gì chẳng được, nhưng người có biết chuyện này đã làm khổ chúng ta không? Lý Kiến Thành ép Phi Mã Mục Trường phải phân

chia giới tuyến rõ ràng với Thiếu Soái quân, Khấu Thiếu soái người bảo ta phải làm sao bây giờ?”.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, cười lạnh nói: “Tên tiểu tử này chán sống rồi! Chúng ta có nên cắt cái đầu của thái tử Đại Đường xuống làm một phần lễ vật cho Lý Thế Dân không nhỉ?”.

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp: “Chớ nên quá khinh địch, Lý phiệt đứng đầu trong chư phiệt, nhân cường mã tráng thì không cần phải nói, huống hồ còn có Dương Hư Ngạn đứng ở sau lưng nữa, chúng ta muốn thu thập y tuyệt đối không dễ như người nói đâu”.

Kế đó gã lại quay sang hỏi Thương Tú Tuần: “Y nói phân chia giới tuyến là như thế nào?”.

Thương Tú Tuần bực tức nhìn Khấu Trọng hồi lâu, rồi trách móc: “Tên tiểu tử nhà người chỉ biết nói cho bõ tức chứ làm được gì? Vì các người mà ta đã chính thức tỏ rõ với Lý Kiến Thành là không quy phục Lý phiệt, cũng không cung cấp chiến mã cho y đấy, người hài lòng chưa?”.

Khấu Trọng giật mình thốt lên: “Trường chủ?”.

Thương Tú Tuần cười khổ nói: “Nếu người chủ sự Lý gia là Tần vương, có lẽ y sẽ hiểu được nỗi khổ của chúng ta, chỉ cần chúng ta không chính thức xuất binh giúp người thì tất sẽ không bị kéo vào chuyện này. Nhưng còn Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đều là hạng tâm địa hẹp hòi, vì vậy nếu các người có thể giết được chúng, ta đây sẽ vô cùng cảm kích. Nhưng trong tình thế hiện nay, đó là chuyện căn bản không thể được, người nói xem người ta làm sao không lo lắng cho được chứ?”.

Cả hai gã đều hết sức cảm động, không ngờ mỹ nữ xưa nay luôn hành sự độc đoán này lại tình thâm nghĩa trọng như vậy.

Thương Tú Tuần dịch chuyển mục quang ra cửa sổ, nhìn những tia nắng cuối cùng tắt hẳn, dịu dàng nói: “Cách đây không xa có một con thuyền nhỏ, các người có thể dùng nó để Bắc thượng, hoặc cũng có thể trở lại Bành Thành, tùy các người quyết định thế nào cũng được. Tú Tuần đã cạn lời, hy vọng tương lai còn có ngày gặp lại”.

Con thuyền nhỏ tiến vào Hán Thủy, ngược dòng đi về phía Cảnh Lăng, bầu trời đêm lấp lánh ngàn ánh sao, cảnh đẹp tráng lệ mê hồn.

Khấu Trọng đến bên cạnh Từ Tử Lăng đang lái thuyền, nói: “Mỹ nhân trường chủ tuy hơi nóng tính, nhưng lại là bằng hữu chân chính của bọn ta”.

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu, không nói gì.

Bến sông phía trước có neo đậu hơn chục con thuyền đánh cá, phía sau khu rừng bên bờ sông ẩn ước nhìn thấy ánh lửa, có lẽ là một thôn làng, khung cảnh êm đềm yên tĩnh lạ thường.

Khấu Trọng thu hồi mục quang, thấp giọng nói: “Theo người thì Lý phiệt có biết chuyện Tứ đại thánh tăng cản trở chúng ta nhập Quan Trung không?”.

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Đó không phải là tác phong hành sự của Sư Phi Huyền, nàng tuyệt đối sẽ không liên thủ với người bên ngoài hai nhà Phật Đạo để đối phó bọn ta đâu, huống hồ nàng căn bản đâu cần mượn đến ngoại lực”.

Khấu Trọng dương dương đắc ý nói: “Đây chính là đáp án mà ta muốn nghe nhất. Một vấn đề khác là nếu người là Lý Nguyên Cát, thủ hạ cao thủ như mây, lại muốn cho Lý Uyên và Lý Kiến Thành biết ý còn hơn nhai ca Lý Thế Dân gấp bội, sau lưng lại có Dương Hư Ngạn âm thầm trợ lực nữa, người sẽ đối phó với chúng ta thế nào?”.

Từ Tử Lăng tùy tiện đáp: “Y sẽ bố trí thiên la địa võng, đợi hai chúng ta nhập quan rồi hạ thủ truy sát”.

Khấu Trọng nở một nụ cười tràn đầy tự tin nói: “Mỹ nhân trường chủ từng nói một câu có sức dụ hoặc rất lớn đối với ta, người có đoán ra được là câu nào không?”.

Từ Tử Lăng cười khở trả lời: “Là câu ‘có phải các người định dựa vào sức của hai người để đi thẳng từ đây tới Quan Trung không?’ chứ gì? Tên tiểu tử người thật không biết sống chết, người đã đáp ứng ta là không chính diện xung đột với Sư Phi Huyền rồi đấy nhé”.

Khấu Trọng vỗ vai gã cười cười đáp: “Ta đương nhiên là anh hùng hảo hán nói lời sẽ giữ lấy lời, Lăng thiếu gia yên tâm đi. Có điều theo ta thì vô luận chúng ta có ẩn giấu hành tung thế nào đi nữa cuối cùng cũng không thể thoát khỏi Sư Phi Huyền và Tứ đại thánh tăng được. Vì vậy cả hai chúng ta đều nên chuẩn bị tâm lý trước, giờ chi bằng nghĩ cách đi nhờ thuyền còn hay hơn!”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Vậy còn đỡ một chút, nếu chúng ta có thể đi nhờ được ngự giá thuyền của người người thâm thương trộm nhớ kia thì biết đâu lại có thể nhập quan dễ dàng cũng không chừng”.

Khấu Trọng lúng túng nói: "Sao người dùng từ khó nghe thế, lẽ nào người không nhận ra sự thực là nàng cũng rất có tình ý với ta hay sao? Bằng không thì cũng đâu phải thông qua mỹ nhân trường chủ để nhắc nhở ta làm gì?".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Chuyện Tương vương hữu mộng hay thần nữ vô tâm ngày nào chẳng xảy ra trên đời, cũng là chuyện thường tình thôi mà, có gì mà khó nghe hay không khó nghe, nếu người không dứt bỏ được Lý Tú Ninh, thì sao xứng với Ngọc Trí chứ?".

Khấu Trọng bật cười khanh khách nói: "Yên tâm đi! Ta và Lý Tú Ninh căn bản chưa từng nảy sinh tình cảm, muốn nối lại tình xưa cũng không được. Huống hồ giờ địch bạn phân minh, đó lại là chuyện càng không thể. Giờ ta chỉ nhất tâm nhất ý tìm bảo khố, không tìm được thì về quê cày ruộng, không thì theo người lưu lạc khắp chân trời góc biển cũng được".

Từ Tử Lăng lắc đầu thở dài: "Tên tiểu tử người lại giở công tâm thuật ra với ta rồi, dù người không nói những lời này, ta cũng sẽ toàn lực giúp người tìm bảo khố cơ mà, để xem lão thiên gia quyết định vận mệnh người như thế nào? À...!".

Khấu Trọng cũng nảy sinh cảm giác, nhìn về phía trước, chỉ thấy ánh lửa bốc lên rợp trời, dường như đang có ai đốt thuyền vậy.

Gã giật mình thốt: "Không phải thuyền của Lý Tú Ninh bị đột kích đấy chứ?".

Lời lẽ ngập tràn vẻ quan tâm.

Từ Tử Lăng chau mày: "Cái này gọi là quan tâm tắc loạn, so thời gian, đây tuyệt đối không thể là thuyền của Lý Tú Ninh được".

Khấu Trọng giờ mới định thần lại, ngạc nhiên hỏi: "Vậy rốt cuộc là thuyền của ai? Nếu là tặc phỉ cướp thương thuyền thì hai kẻ hiệp khách thế thiên hành đạo như chúng ta đây tuyệt đối không thể tọa thị bàng quan được".

Từ Tử Lăng điềm đạm hỏi: "Sao không nói thẳng ra là người ngựa tay đi?".

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên, nói với một ngữ khí bình tĩnh đến cơ hồ như có chút tàn khốc: "Nói thẳng ra thì còn ý nghĩa gì nữa. Giờ võ công của chúng ta đã đạt đến cảnh giới mà chính bản thân chúng ta cũng không biết nữa. Nếu không phải ta đã hứa với người, thì giờ đã đi kiếm tiền tử thánh tăng đánh một trận thống khoái rồi".

Thuyền buồm được Từ Tử Lăng điều khiển tăng dần tốc độ, đi qua hai vách núi dựng đứng, nước chảy rất xiết.

Tiếng hò hét theo gió truyền tới.

Chỉ thấy chiến thuyền hai bên giao chiến kịch liệt, tiếng máy bắn đá và tên rời cung vang lên liên miên bất tuyệt.

Một bên chỉ có ba chiếc thuyền, hai chiếc đã bị lửa thiêu cháy, bị năm chiến thuyền của đối phương áp sát tấn công, tình hình vô cùng nguy ngập.

Chiếc thuyền còn lại đang tìm cách đột phá trùng vây, phóng về phía bờ gần. Năm chiếc thuyền địch lập tức bỏ lại hai thuyền đang cháy, đuổi sát phía sau. Hàng trăm mũi hỏa tiễn bay tới như bầy châu chấu.

Hai gã đều chau mày lại, không biết có nên nhúng tay vào chuyện này hay không.

“Bình!”.

Chiếc thuyền đào tẩu cuối cùng đã bắt lửa.

- o O o -